

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 28 września 2017r. skierowanym przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B. powód P. W. wniósł o pozbawienie wykonalności pkt 1 zawartej z pozwaną ugody sądowej, w uzasadnieniu żądania pozwu wskazał zaś, iż powyższa ugoda w części opatrzonej klauzulą wykonalności nie nadaje się do przymusowego wykonania, ponadto – niezależnie od wskazanej okoliczności – stwierdzone powyższą ugodą roszczenie pozwanego uległo przedawnieniu (pozew k. 4 – 6).

W odpowiedzi na pozew z dnia 30 października 2017r. pozwana podniosła, iż bieg terminu przedawnienia roszczenia pozwanej uległ przerwaniu, co się zaś tyczy zarzutu dotyczącego samej redakcji spornego zapisu umowy, to winien on zostać wyartykułowany na etapie zaskarżania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności i z tej też przyczyny wniosła o oddalenie powództwa (odpowieź na pozew k. 24 – 26).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 7 października 2003r. strony zawarły przed Sądem Okręgowym w B. (...) ugodę w sprawie VII Gc 64/03, w której punktach 1 i 2 P. W. wraz z A. K. oświadczyli, iż uznają roszczenie spółki (...) o zapłatę kwoty 103 735,72zł. w zamian za rezygnację teje spółki z dochodzenia odsetek. W punkcie 3 ugody z kolei strony postanowiły, iż określona w pkt 1 kwota spłacana będzie poprzez zaliczanie na jej poczet wynagrodzenia należnego P. W. oraz A. K. od spółki (...) z tytułu wiążącej ich umowy agencyjnej (ugoda k. 216 – 217 akt VII Gc 64/03 Sądu Okręgowego w B. (...)).

W dniu 10 lutego 2004r. spółka (...) wystąpiła o nadanie powyższej ugodzie klauzuli wykonalności (wniosek k. 221 akt VII Gc 64/03 Sądu Okręgowego w B. (...)). Nadawcę powyższego pisma wezwano do wyjaśnienia w terminie tygodniowym, którego z punktów ugody dotyczy wniosek o nadanie klauzuli wykonalności (zarządzenie k. 221 akt VII Gc 64/03 Sądu Okręgowego w B. (...)). Odpowiadając na powyższe wezwanie spółka (...) wskazała w dniu 17 lutego 2004r., iż wnosi jedynie „o wydanie odpisu prawomocnej ugody” (pismo k. 223 akt VII Gc 64/03 Sądu Okręgowego w B. (...)).

Wniosek o nadanie ugodzie klauzuli wykonalności spółka (...) ponowiła w piśmie z dnia 25 kwietnia 2013r., co skutkowało wezwaniem jej po raz kolejny do wskazania a terminie 3 dni punktu ugody, którego dotyczy powyższy wniosek (wniosek wraz z zarządzeniem k. 225 akt VII Gc 64/03 Sądu Okręgowego w B. (...)). Odpowiadając na powyższe wezwanie w dniu 23 maja 2013r. spółka (...) wskazała, iż jej żądanie nadania klauzuli wykonalności dotyczy punktu 1 ugody (pismo k. 232 akt VII Gc 64/03 Sądu Okręgowego w B. (...)). Po uiszczeniu w dniu 13 czerwca 2013r. opłaty kancelaryjnej spółce (...) tego samego dnia wydano tytuł wykonawczy stwierdzając jednocześnie, iż uprawnia on do egzekucji w zakresie kwoty wskazanej w pkt 1 ugody (pismo k. 236, zarządzenie k. 232, kserokopia wydanego tytułu wykonawczego k. 235 akt VII Gc 64/03 Sądu Okręgowego w B. (...)).

Sąd zważył, co następuje:

Co się tyczy podniesionego przez stronę powodową zarzutu, iż zawarta między stronami ugoda nie nadaje się do przymusowego wykonania, to istotnie – jak wskazuje się w literaturze prawniczej, ugoda sądowa stanowi tytuł egzekucyjny tylko wtedy, gdy ze względu na swą treść nadaje się do wykonania w drodze egzekucji. Oznacza to, iż wymieniając obowiązek dłużnika musi ona jednocześnie przewidywać obowiązek spełnienia określonego świadczenia. Podzielić należało jednocześnie prezentowane przez pełnomocnika pozwanej stanowisko, iż nadanie klauzuli wykonalności rozstrzygnięciu, które nie stanowi tytułu egzekucyjnego wymienionego w art. 777 KPC, stanowić winno przedmiot zarzutów w zażaleniu wniesionym na postanowienie co do nadania klauzuli wykonalności. W literaturze prawniczej wskazuje się bowiem, iż uchybienia formalne popełnione w toku postępowania o nadanie klauzuli wykonalności dłużnik może zwalczać jedynie w drodze zażalenia. Założenie takie wynika z faktu, iż w postępowaniu egzekucyjnym stroną chronioną powinien być wierzyciel, a dopuszczenie do rozpoznawania tych samych zarzutów w jakimkolwiek innym postępowaniu dawałoby dłużnikowi niczym niedającą się uzasadnić

nadmierną ochronę i możliwość przedłużania postępowania egzekucyjnego. Ochrona dłużnika przed nadaniem klauzuli wykonalności wadliwemu tytułowi egzekucyjnemu jest w sposób należyty zapewniona poprzez możliwość zaskarżenia postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności zażaleniem (wyr. SA w Warszawie z 25.10.2001 r., I ACA 280/01, Legalis).

Jako nieistotne ocenić należało zatem zgłaszane obecnie przez stronę powodową wątpliwości, iż sporny punkt ugody nie stanowi w rzeczywistości tytułu egzekucyjnego, do ich oceny bowiem wyłącznie właściwy pozostaje sąd, który nadał klauzulę wykonalności, orzeczeniem takim zaś jako prawomocnym sąd orzekający w niniejszej sprawie pozostaje związany z mocy art. 365 par. 1 kpc. Jak w uzasadnieniu żądania pozwu przyznała jednocześnie sama strona powodowa, na podstawie spornego tytułu wykonawczego egzekucja wszczęta została w lipcu 2017r., to zaś oznacza, iż w sprawie niniejszej przewidziany przepisem art. 795 par. 2 kpc. termin do zaskarżenia postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności upłynął już (pozew k. 5).

Jak zatem wynika z powyższego, w oparciu o powyższy zarzut powód nie może zwalczać tytułu wykonawczego na drodze powództwa przeciwegzekucyjnego, środek taki bowiem służy wyłącznie rozpoznaniu zarzutów merytorycznych, o jakich mowa w przepisie art. 840 kpc. Zarzutem takim natomiast jest niewątpliwie zarzut przedawnienia. Dokonując oceny zasadności powyższego zarzutu mieć należało na uwadze, iż stosownie do art. 125 par. 1 kc. roszczenie stwierdzone orzeczeniem sądu bądź ugodą zawartą przed sądem, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Wspomniany przepis odnosi się do tylko do orzeczeń zasadzających ale także ustalających roszczenie, nie ma zatem przeszkód ku temu, by przyjąć, iż zakresem jego działania objąć również ugody, których treść również sprowadza się jedynie do ustalenia roszczenia. Jak zatem wynika z powyższego, bieg terminu przedawnienia rozpoczął swój bieg w dniu zawarcia ugody, czyli w dniu 7 października 2003r. strony. Bieg powyższego terminu przerwany został następnie w dniu 25 kwietnia 2013r., kiedy to pozwana wystąpiła o nadanie klauzuli wykonalności. W myśl panującego obecnie poglądu orzecznictwa, opartego na rozumieniu przesłanki "bezpośredniości" jako niemożności pominięcia danej czynności w drodze do uzyskania zaspokojenia roszczenia (miarodajną wypowiedzią judykatury jest obecnie uchw. SN z 16.1.2004 r., III CZP 101/03, OSN 2005, Nr 4, poz. 58), wniosek taki stanowi czynność podjętą bezpośrednio w celu zaspokojenia roszczenia w rozumieniu art. 123 par. 1 pkt 1 kpc., to zaś oznacza, iż jej skutkiem było przerwanie biegu przedawnienia oraz – stosownie do art. 124 par. 1 kc. - ponowne uruchomienie biegu 10 letniego terminu przedawnienia przerwane po raz kolejny wnioskiem o ponowne wydanie tytułu wykonawczego w miejsce utraconego.

Jak zatem wynika z powyższego z uwagi na podniesione okoliczności, do chwili obecnej bieg ten nie zakończył się, co skutkowało oddaleniem powództwa jako pozbawionego podstawy prawnej. Z uwagi na powyższe, należało orzec jak w sentencji obciążając jednocześnie powoda zgodnie z wyrażoną przepisem art. 98 par. 1 kpc. zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania kosztami zastępstwa prawnego strony pozwanej, których wysokość w kwocie 5 417zł. ustalono na podstawie par. 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda